

delningen. Under uppbyggnadsskedet måste ombudsmannen ha möjlighet att på platsen bistå de lokala krafterna med råd och anvisningar. Låt oss mot denna bakgrund göra följande räkneexperiment (alla siffror har medvetet hållits i underkant):

Det är KRUM:s fasta övertygelse att en reseombudsman på ett år skulle kunna initiera och få i gång minst 15 nya lokalavdelningar runt om i landet — med minst 20 aktiva medlemmar i varje avdelning. Det skulle i sin tur innebära att 300 ostraffade personer plötsligt stimulerades till att i mer organiserade former engagera sig, ta ett personligt ansvar för minst lika många intagna eller nyss frigivna. Det torde väl inte heller vara alltför optimistiskt att anta att åtminstone 2 av dessa 300 ostraffade personer skulle lyckas i sitt uppsåt, dvs. förmå minst två frigivna att — till följd av intensiva hjälp- och stödåtgärder — definitivt avstå från brottslig verksamhet. Endast genom detta mycket blygsamma resultat (som självfallet i praktiken skulle bli väsentligt bättre) skulle statsmakterna ha tjänat in vad reseombudsmannen skulle kosta i anslag. En intagen på fångvårdsanstalt kostar nämligen enligt vissa beräkningar statsmakterna ca 90 kr. om dagen, vilket alltså gör 32 850 kr. per intagen och år. Två återfall mindre per år skulle alltså minska statsutgifterna med väsentligt mer än vad KRUM begär för att klara finansieringen av en reseombudsman.

Med anledning av vad som ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen under justitiehuvudtiteln måtte bevilja Riksförbundet för kriminalvårdens humanisering ett anslag om 100 000 kr. för budgetåret 1969/70.

Stockholm den 24 januari 1969

Per Ahlmark (fp) Per-Olof Sundman (cp) Staffan Burenstam Linder (m)

Nr 295

Av herr **Eriksson** i Arvika, om överförande av karlstadsregionen till de s. k. storstadsalternativen i lokaliseringspolitiskt hänseende.

(Lika lydande med motion nr 258 i Första kammaren)

Stockholm den 24 januari 1969

Karl-Erik Eriksson (fp)

i Arvika